

Falusi Márton

Leltár

Nagy András emlékére

Felkért a halál, hogy helyette köszöntselek,
nevében eljáró ügyleti képviselő.

Tárgyaink szótlanodnak el a hegyoldalig,
ha szó éri a ház elejét, lemondatik.

Jössz a telek végéből, a határtalanból,
emlékek szolgalmi útján végighaladó.

Kiszellőztetsz, idebenn megszorult a meleg,
kés nyelén az erőd, puhasztod a húst, szeled.

Cserélni kell a vacak törülközőtartót,
forgópálcáinak festéke szertepattog.

Kell még kiöntőcsőrös vízfórraló ibrik,
ide zománcos, nem bakelitfüles illik.

Sajtolt lemezből tálca, mosogatóba rács...
tennivalóidat egyikük sem fogja rád.

Tizenkét túskevári hamutál tisztaként
eltakarodik a közönséges csikkszemét,

vagy melléhamuznak... jelentéktelenségbe
süllyed az égitest földre szállt csillagképe.

Olvasószelekrényünk ajtaja csámpásan jár,
nem tart karban senki beszáradt fotelkarfát.

FALUSI MÁRTON (1983) költő, esszéista, a *Hitel* szépirodalmi szerkesztője. Legutóbbi kötete: *Halálos szótövek kertje* (versek, 2017).

Elbír-e a fal három polcot a nagyszoba
ágyainál: elő a műszaki rajzokat!

Készítsen kisiparos székre rongyszőnyeget,
némely ülőke ruhát szaggatón fölrepedt.

Kapcsoló fölött lógjon a Nagy Sanyi által
megtalált iszkázi műemlék községtábla.

Nagy László képeit kartonra kasírozva
vehető a háztáj használatba, birtokba.

Homokot utánad tetőterünk késve hint
a le nem szigetelt padlás deszkarésein.



Létráról visszametszed olykor, ha ráakadsz,
a cserepet szélben verdeső faágakat.

Ház sarkát gyom, vadon nőtt fügefa felverik,
elszívják az öreg luc éltető nedveit.

A híres háromszor csavarodott vadkörte
védett törzsökéből sarjadzik mindörökre.

Cseresznye, vén szilvafa apád akvarelljén
jött világra, téged magadra hagyva jelként.

Észak-keleti fertály táplál magas kőrist,
akácot pajta helye, maradék vagy ősi.

Bozótból kiirtandók az özönnövények,
kőkény, som, galagonya kerüljön fölénybe.

Kevés, ha közmunkások gondozzák a kertet,
ez a nyár többet vermelt, mint amennyit termett.

Visszajár a rigó, menyétek, sünök, pelék
példányait leltárba veszi Gondviselés.

Köszönt a megálmodott, új Pegazus pajta,
két fajtát házasít össze modern génbankja.

Ott laksz, hol nincs némaság, se mulandó zshivaj,
nem jár el az idő, nem rohad meg a talaj,

*anyai kenyérben, ragyogsz apád borában,
kómás mákgubótól sújtva, csodára váltan.*

Zörgő szekérderékban a fájás hazajár,
szakítok szilvát, hideg, mint a holt apa-száj.